

FÖLJETONG

KÄRLEKENS SEGER

Av
Margaret Mac Gill

"Varför", här blev hans vackra ansikte mörkt, nästan dystert, "varför finns det så få, som vill äta sig de anspråklösa småsysslorna, i skymundan, som t. ex. att bry sig en smula om alla de lemlästade ungdomarna på mitt eget sjukhus — jag har visst berättat er att vårt hus i staden gjorts om till sjukhus, eller hur? — Det händer ibland, att de stackars gossarna få gå i timtal utan att få eld på sina cigaretter eller en droppe att dricka, när de äro törstiga. Och så ser jag, hur samtidigt massor av unga flickor, friska och starka varelser utan hänsyn till världen, äta glace och flirta i eleganta tésalonger varenda dag av sitt liv".

Hans ansikte var hårt som järn och ögonen sågo ut som om de varit av slipat stål.

Norah kände en rysning av beundran för honom. Han var den förste man hon råkat, sedan hon lämnat Ripley, som påminde henne om David.

"Om ni vore frisk och stark, och er mor, som säkert inte skulle ha något emot att få mig till svärsen i stället för herr Raynor, kunde förmodas att lämna er i min mors vård, skulle allting se mycket ljusare och lättare ut för er. Ni skulle kunna hjälpa till med arbetet på sjukhuset, om ni hade lust", slutade unge Bertie.

Detta uppmuntrande språk satte fart i Norahs latent energi och vilja. Innan David bedragit henne så grymt, hade hon varit en av de allra flitigaste krigsarbetarna i Ripley. Inget blixtljus hade visserligen belyst hennes verksamhetslusta, och hennes fotografier förekom aldrig i de illustrerade tidskrifterna, men varje gnista överloppskraft hade använts för de uppgifter, hon påtagit sig och varmed hon gjorde den nytta hon kunde för fosterlandet.

Utsikten till arbete bland de stackars hjälplösa gossarna på Berties sjukhus, fyllde henne plötsligt med nytt hopp.

Kärleken hade svikit, men icke arbetet.

"Ingen har rätt att omhulda sina egna sorger i en tid som denna", sade hon sig på fullaste allvar. Hon var rädd för modern och Paul Raynor, och det förslag, den unge, godhjärtade mannen här gjort föreföll som ett vilt, fantastiskt förslag. Men hon var fast besluten att försöka denna utväg.

"Det är — det är mer än snällt att vilja hjälpa mig på detta sätt, herr Wykham. Låt oss — nåja, så låt oss förlova oss då," sade hon och rodnade djupt. Men hon log också.

Unge Bertie fann sig i Norahs beslut med ett muntert leende på läpparna, som totalt berövade historien varje spår av romantik och mer än något annat bidrog att lugna den oroliga unga flickan.

"Det tjänar ingenting till att söka hålla det hemligt, eller hur? Jag tror, att herr Raynor kommer upp till Lon-

don i kväll", sade Bertie Wykham lugnt.

Norah nickade. Tala kunde hon inte. Hon kände redan en viss lättnad; bara att titta på sitt sällskaps breda, kraftiga skuldror gav henne en känsla av styrka.

"Då är det klart. Jag kommer till fru Hillingdon på middag i dag, och efter middagen, sedan jag talat med er mamma, tänker jag attackera honom", sade Norahs nye vän med glad tillförsikt.

"Ja, men tänk — tänk om han inte vill släppa mig! Vad sker då?" frågade Norah, och gav uttryck åt en misstanke, som förföljt henne hela tiden.

Bertie Wykham stirrade på henne.

"Åh, är det en hygglig karl, så hör han väl på förnufts-skäl. Och är han det inte, så får han, i likhet med andra män, lära sig att bära motgångar", sade han, alltjämt med samma tillförsikt i rösten, men dock en aning vassare.

"Och bry nu inte ert lilla huvud med det mera. Lämna hela den saken åt mig!" slutade han tröstande.

XXI.

Lady Glenister hade kommit tidigt ned i salongen, på anmodan av sin värdinna, som skickat upp och sagt, att hennes unge vän, Bertie Wykham, önskade fem minuters samtal på tu man hand med henne.

Den unge mannen hade andförtrott fru Hillingdon sina avsikter på Norah, och den vänliga gamla damen, som alltjämt var nästan fjolligt ung och romantisk — för att tala med hennes vänner — blev stormförtjust. Hon hade lärt sig uppskatta och hålla av Norah och var fullt medveten om att hennes mor inte hade mycket kärlek till övers för dottern — om ens någon.

Också hon hade dragit sina slutsatser med hänsyn till förhållandet mellan Norah och Paul Raynor, och den idealistiska gamla damen hade lyckats många gånger vid tanken på att Norah säkerligen icke var lycklig; hon hade i all stillhet misstänkt, att det låg pengar bakom spekulationen och att den unga flickan var ett offer för sin hårda, fordrande och ärelystna mor och den alltför smäktande Paul Raynor, vars galanteri inte gjort det minsta intryck på henne.

"Jag önskar blott, att du älskade det kära barnet på allvar, Bertie! Hon skulle snart lära att älska dig, det är jag viss på", sade fru Hillingdon, och såg kärleksfullt på den länge, ståtliga unge mannen, som hon gungat på sitt knä, när han var en liten baby.

Unge Bertie skrattade — ett gott, välgörande skratt, som ekade genom den ståtliga salongen.

"I fråga om det sista är jag inte så säker, och vad det betyder? Jag tror, att jag skulle älska Norah — nåja, så har jag lik-

som på känn, att hennes lilla hjärta redan förlorats till någon annan lycklig gycke, fastän hon inte talat om det för mig", sade han i lätt ton.

Fru Hillingdon hade blott gett lady Glenister en svag antydning om vad det gällde, men det var nog för att den värda damen genast skulle bli som en omvänd hand.

Hennes kalla hjärta svälde av stolthet och ansiktets kyligt sköna drag återspeglade för en gångs skull en inre rörelse.

Naturligtvis fanns det bara ett skäl för lady Weldons son att önska ett samtal med henne. Unga män av Berties ålder brukade inte flirta med medeldalders damer.

"Så förskräckligt förargligt, att Norah redan gått och förlovat sig! Vilken idiot jag varit, som förbisett faktum, att hon onekligen kunde aspirera mycket högre än på Paul Raynor, om hon ville!" — Lady Glenister gav, när hon var utom synhåll för vaksamma blickar, fritt utlopp åt sina känslor, och lät dem till och med ett ögonblick influera på sitt magnifika yttre.

Den tanken lugnade henne dock, att Norah gett efter för påtryckningar förr: när det gällde förlovningsen med Paul Raynor, och att hon insett förfärligheten i att motsätta sig moderns starka vilja.

Hon glömde, därför att hon önskade glömma det, den karaktärsfasthet Norah visat genom att trots världen införa öppen rätt vid förhöret med David Ross.

Hon tog nämligen åt sig hela åran av att ha brutit denna löjliga förbindelse. Medan hon nu klädde sig för sammanträffandet med Bertie, steg hennes ärelystnad på vansinnigt upplåsta vingar mot än högre rymder. Antingen skulle hon då bli i tillfälle att få göra sin entré i den "riktiga" societeten, som hon längtat efter sedan hon började sätta upp häret.

Lady Weldan representerade själva gräddan av Englands aristokrati, och när den beräknade kvinnan nu sag sin egen bild i den långa 'ryman', såg hon visioner av framtiden; sedan hon krupit ur sin ankedräkt, skulle hon nog göra sitt bästa för att bli gift med någon lämplig person i det nya umgänget — om möjligt en hertig.

Hon var onekligen mycket grann att se på i svart spegelsammet och med en lång kedja mjölkvita pärlor kring halsen, varigenom hennes mjällra hy ytterligare framhölls. Sådan steg hon ned i fru Hillingdons salong.

Bertie Wykham var redan där. Han var distinguerad ut i finerspetsarna, en ung, renhjärtad engelsman, som nu målöst vandrade av och an i det stora rummet, ivrigt önskan- de, att lady Glenister skulle skynda sig, så att han fick den lilla historien ur världen.

"Åh, se god afton, herr Wykham". Lady Glenister smalog älsk- värt, och den unge mannen kunde inte underlåta att tänka på, vilken utsökt vacker kvinna hon var.

"Hur står det till, lady Glenister? Får jag lov att sätta mig? Tack!" — Den till synes en smula betuttade unge mannen slog sig ned på en stoppad stol och tittade uppmärksam på sina fötter.

Lady Glenister satt tyst, icke av brist på takt, utan där-

för, att hon var rädd, att den triumfkänsla, som fyllde hennes hjärta, skulle spåras i hennes röst, om hon talade. Och lady Glenister var inte den, som offrade en enda atom av sin värdighet.

Därför tittade Bertie Wykham på sina skor ännu några sekunder. Ehuru han var ganska van vid sådana här uppdrag, tillerkände han dem alltjämt en viss betydelse, och han var angelägen om att komma ihåg det vackra lilla tal han läst över på vägen hit.

Men så för plötsligt tanken på Norahs blå ögon och bleka lilla ansikte genom hans hjärna och han hasplade ur sig sitt ärende med en skolpojkes franska fumlighet.

"Lady Glenister, har ni någont emot, att Norah och jag — hm — att vi förlova oss?"

Det var inte alls vad han tänkt säga; och det var inte heller vad lady Glenister väntat att få höra. Hon hade förberett sig på en vanlig tafatt, ehuru d'upt allvarligt menad kärleksförklaring.

Men vad som sades, räckte i alla fall till för den vackra damen i svart sammet och pärlor; det gav henne en ljuv försmack av en triumf, som hon aldrig vågat drömma om.

"Nej, det har jag ingenting emot, herr Wykham, så framt ni och Norah äro — äro nöjda".

Hon höll på att säga "älska varandra", men så gick det plötsligt upp för henne, att det skulle låta som kammarjungfru- och betjäntromantik. Därför upptog hon frieriet ungefär på samma sätt som om Bertie Wykham bett om lov att få gå med hennes dotter till zoologiska trädgården.

"Hm — tack så mycket. Tack alldeles förfärligt, lady Glenister", sade den människovänlige unge mannen och lät sina sömniga ögon under bråkdelens av en sekund svepa över lady Glenister, med en skärpa, som var så förvirrande och så ytterligt oväntad, att hon blinkade, trots ansträngningen att visa sig fullkomligt likgiltig.

"Stackars lilla Norah! Under på, om hon inte är lycklig. Den kvinnan har ingenting mänskligt inomboards", var Bertie Wykhams mycket precisa hopsammanfattning av moderns karaktär.

"Hm — men det finns visst en liten motighet i vägen. Hon är förlovad med herr Raynor, och den förlovningsen måste brytas", sade Bertie Wykham.

"Vad? — har ni redan talat med Norah då?" frågade modern häpen.

"Ja visst. Och hon går in på att vad ni kanske skulle kalla ett 'samförstånd' skall råda mellan oss, till dess hon helt repat sig från sin sjukdom. Sedan få vi se", svarade den unge mannen en smula osäkert. Hans åhörare var emellertid så upptagen av sitt, att hon ingenting märkte.

"Jag trodde inte barnet om så mycket sunt förstånd, men det är uppenbart, att han lyckats vrida huvudet rätt på henne igen, efter den där historien häromsistens", tänkte lady Glenister tyst för sig själv.

Hon reste sig och räckte den unge mannen handen.

"Ni har gjort mig mycket glad, herr Wykham. Nu näst te jag gå och gratulera Norah", sade hon i en så äckligt söt ton, att Bertie Wykham måste tänka på dålig vaniljglace. "Apropos, herr Raynor

kommer visst hit till middag i dag och kan vara här vilken stund som helst. Kanske — hm — kanske det vore så gott ni tog er en pratstund med honom", föreslog lady Glenister och lade sin vita, ringprydda hand på dörrlåset.

"Ja, det är just vad jag tänker", svarade den unge mannen, som väckt sådana lysande förhoppningar hos henne. Lady Glenister gick med lätta steg för att söka reda på Norah; hon var den stoltaste kvinnan i London den kvällen.

Hon hade knappast hunnit gå, förrän Paul Raynor stod i salongen.

Han såg om möjligt bättre ut än förut, ty vinden ute hade gett färg åt hans bleka kinder, och de mörka ögonen lyst som av undertryckt glädje.

Förhållandet var också det, att Paul var glad. Han hade varit i London hela dagen och haft mycket nöje och synnerligen litet affärer.

Dessa senare hade icke tagit mer än tjugo minuter och hade bestått i att underskriva kontrakt för stora leveranser av det nya "Raynorstalet", som höll på att komma i ro-pet och på ett mycket hederligt sätt ruinera andra ställbrikanten. Nöjet hade bestått i, att han lunchat med en förögonblicket mycket uppburen operettsångerska och köpt henne ett pärlhalsband för en del av den vinst, han sködat, en vinst, som rätteligen skulle varit David Ross'.

Jämförd med den briljanta skönheten, som för ögonblicket var operettscenens stjärna, föreföll Norah som en fasligt beskedlig liten landsortsrifta. Och henne skulle han gif- ta sig med. Nu vore de dagar glömda, då blotta åsynen av henne satt hans blod i svallning, och hon var den mest eftersträfvärdiga varelse i hela tillvaron.

Den nya förälskelsen hade satt hans blod i ny svallning, varmt honom och kommit honom att känna sig som en överdängare, därför att andra män avundats honom: Gracie hade föredragit honom framför dem, och han kände nu, hur mycket bättre det passade honom att "leva livet" i en storstad, än att begrava sig i ett sånt bondhål som Ripley. Något bättre namn kunde han inte finna för det lilla samhälle, som varit hans hem sedan många år. Idealet vore naturligtvis — det hade han klart för sig efter åtskilliga glas champagne vid lunchbordet hos Ritz — absolut frihet och så ända direktörsbefattningen vid Glenisters stälverk, vilka betyde, att han kunde snyta lady Glenister på så mycket pengar han fann lämpligt och ha det trevlig på det sätt, som hans själ längtade efter.

"Men det går hon aldrig in på, så framt jag inte gifter mig med Norah! Hon har all- tid varit så pig på det där giftermålet, och drog jag mig nu ur spelet, skulle hon bara sätta dit en annan karl i mitt ställe, som lagade att hon fick vad hon skulle ha". — Dessa utsikter svalkade så grundligt av den stackars lilla aktrisen generöse värd, att Gracie Green fann det behövt att pigga upp honom med en liten kittling under hakan, och att kalla honom för en "stygg goss" och stryka honom över näsan med sin pudervippa.

Forts. i nästa nummer.